

"ראו-נא" אמר הכומר לשני האחרים "יעקוב שחי שם, לא רחוק, יביא חזיר שמן שלו לשוק מחר. אם נצליח בתחבולה טובה, יוכל כל אחד מאתנו לזכות בקוטל חזיר אחד או שניים, ושרשרת נקניקיות מעושנות מעל האח שלו, בלי לשלם עליהם אף פרוטה."

ובכן, זו הייתה המנגינה ששני האחרים מוכנים היו לרקוד לפיה. ואז המנוול הכומר אמר להם לעשות כך וכך, ולומר זה וזה, והם יוציאו מיעקוב את החזיר השמן בקלות, כמו שאוכלים לחם בחמאה.

ואכן למחרת יצא יעקוב לשוק עם החזיר מובל לפניו, קשור בחתיכת חבל לאחת הרגליים האחוריות שלו. כשהגיע לעיירה פגש אותו הכומר.

"מה שלומך, יעקוב" שאל הכומר "ולאן אתה מוביל את הכלב היפה הזה?"

"כלב!" אומר יעקוב ופותח את עיניו לרווחה "איזה כלב! זה חזיר והוא היפה מכל אלה שהגיעו אי-פעם לעיירה הזו, אם תרצה לדעת."

"מה?" אומר הכומר "אתה רוצה לומר לי שזה חזיר, כשאני רואה במו עיניי ובמו אוזני שזה כלב יפה ושמן?"

"אני אומר שזה חזיר!" אומר יעקוב.

"אני אומר שזה כלב!" אומר הכומר.

היה היה פעם איש בשם יעקוב. כך הוא נקרא, יעקוב ולא יותר.

כל מה שהיה ליעקוב בעולם היו - חזיר שמן וגדול, שני תיישים שחורים, אישה ומצב רוח טוב, וזה יותר מאשר לרבים וטובים בעולם הזה.

"מחר" אמר יעקוב "אוביל את החזיר לשוק. מי יודע, אולי אצליח למכור אותו ברווח."

"תעשה כך" אמרה אישתו, כי היא הייתה מהסוג הטוב, שתמיד הסכימה עם דברי בעלה.

אבל בעיירה היו שלושה מנוולים גדולים, שחיו ברווחה. אחד היה הכומר, שני מנהל בית הספר והשלישי ראש העיירה, ומי מהם היה מנוול הגדול ביותר קשה לומר, אבל אולי היה זה הכומר.

יעקוב הסכים להצעה, כי ידע שיש לו חזיר, ושלושתם הלכו לביתו של ראש העיירה. שם הכומר הסביר את

"זה חזיר!" אומר יעקוב.
"זה כלב!" אומר הכומר "אתה רוצה לרמות ולמכור כלב כחזיר?"

"אבל זה חזיר!" צועק יעקוב.
ומי לא עובר שם באותו הזמן, אלא מנהל בית הספר, עם ידיים בכיסים ומקטרת בפיו, ומראהו כאילו כל העיירה הייתה שייכת לו, עם השמש והירח כתוספת חינם.

"ראה, ידידי" אומר לו הכומר "אנו מתווכחים ואומרים כך וכך. אמור אתה, האם זה חזיר או כלב?"
"באמת" אומר מנהל בית הספר "למה תדבר אלי כך? האם תחושב אותי לטיפש? הרי זה ברור כמו האף שבפניך, שזה כלב יפה ושמן."

"ואני אומר שזה חזיר" צועק יעקוב.
"ואני אומר שזה כלב" אומר מנהל בית הספר.
"זה חזיר!" צועק יעקוב.

"זה כלב" אומר מנהל בית הספר.
"בואו ולא נריב" מתערב הכומר "לא כדאי להתווכח. נביא את הנושא לפני ראש העיירה. אם הוא יגיד שזה כלב, תיתן לנו אותו כתגמול על התרמית שניסית לעשות."

אפס מקום. אחרי זמן מה הוא ראה את הכומר מתקרב,
וגם ראש העיירה ומנהל בית הספר, שלושתם שלובי
זרוע ומרוצים מעצמם.
"הי יעקוב" אמרו "מה יש לך כאן?"
"איך אוכל לדעת" עונה יעקוב "זה יכול גם להיות חתול
שחור, אך זה היה תיש שחור הבוקר, כשיצאתי
מהבית."

הדבר, כי הוא היה רגיל לדיבורים רבים.
"ועכשיו רק תגיד לנו" אמר "זה חזיר או כלב?"
"שתחניק אותי מחרוזת של נקניקיות" אומר ראש
העיירה "אם זה לא כלב, ואפילו כלב שמן מאוד."
כאן נגמר הסיפור, ויעקוב חזר הביתה בלי חזיר ובכיסיו
לא היה עכשיו יותר מה שהיה בהם קודם. יחד עם זאת
הוא הבין שנפל קורבן לתחבולה ואמר לעצמו "אותו
רוטב לאווז כמו לאווזזה, ומי שיודע לשרוק בחלילית ידע
לשרוק במשרוקית" כי כאלה היו המשלים נהוגים
בסביבה "אני אחשוב על תחבולה משלי."
הוא הלך אל אישתו ואמר לה שהוא יעשה כך וכך,
ושהיא תעשה את זה ואת זה, כי הוא החליט לנסות
תחבולות משלו, אחרי שרימו אותו.
כפי שסיפרתי קודם, היו לו, ליעקוב, גם שני תיישים,
שחורים כמו פנים הכובע שלך בחצות. והם היו גם
דומים זה לזה כמו שתי כפות למרק. איש לא יכול היה
להבחין ביניהם אלא רק מי שחי אתם שנים על שנים,
בימי גשם ובימי שמש, כמו שיעקוב חי.
ולכן קשר יעקוב חבל לצווארו של תיש אחד, הוריד סל
מקיר ביתו ויצא לעיירה עם התיש אחריו. הוא בא לשוק
והתחיל לקנות חפצים שונים, עד שמילא את הסל עד

ומה יעקוב רוצה לעשות אתן? הם חפצו לדעת.
"הו" אומר יעקוב "אני שולח אותנו עכשיו עם מסר
לאישתי. תכף תראו בעצמכם."
ואז תלה את הסל על צווארו של התיש. "לך הביתה
לגברת שלך" אמר "אמור לה לבשל את הבשר ואת
הכרוב לצהריים היום. ו.. חכה! אמור לה ללכת לשכננו
ניקולאס ולשאול אצלו קנקן בירה גדול, כי אני מאוד
צמא הבוקר." הוא נתן תפיחה לאחוריו של התיש וזה
רץ קדימה, כאילו אדמה רתחה תחת רגליו.
הכומר, מנהל בית הספר וראש העיירה צחקו מכל זה.
איזה שטויות! ויעקוב באמת חושב שהתיש הקטן הזה
יגיד כל זה לבעלת הבית?
כן, הוא בעל חי חכם וחריף, התיש הקטן השחור. אם
הם רק יבואו אליו הביתה יעקוב יוכיח להם זאת.
והם הלכו, יעקוב והכומר ומנהל בית הספר וראש
העיירה והגיעו לביתו של יעקוב.
ואכן, עמד שם התיש השחור בחצר, והם כמובן לא יכלו
לדעת שזה לא אותו התיש שהם ראו בשוק!
ואז יצאה אישתו של יעקוב ואמרה "בוא יעקוב, הכרוב
והבשר מוכנים כבר. רק שלשכננו ניקולאס לא הייתה
בירה, אז ביקשתי בירה משכננו פרדריק. אומרים שהיא

לא גרועה מזו של ניקולאס.
שלושת המנוולים פתחו את עיניהם לרווחה כשהם
שמעו זאת! מאוד היו רוצים שיהיה להם תיש כזה. אז
אולי יעקוב ימכור להם את התיש. הם מוכנים לשלם לו
עשרים דולר תמורתו.
לא. יעקב לא ימכור להם את התיש הקטן, החמוד
והנבון שלו, בעשרים דולר.
אז בשלושים.
לא, גם בשלושים דולר לא ימכור אותו.
אולי ארבעים?
לא, גם ארבעים דולר לא מספיק בשביל תיש כזה.
וכך הם עמדו על מיקח עד שבסוף שילמו ליעקוב
חמישים דולר והלכו משם מרוצים, וחושבים שעשו
עסקה נהדרת.
לא לקח זמן רב למנוולים כדי לגלות שרומם, ותוך יום או
יומיים ראה יעקוב את הכומר, מנהל בית הספר וראש
העיירה ממהרים בדרך בכעס גדול.
אבל יעקוב היה כבר מוכן לקראתם והכין מראש נוד עור
קטן מלא בדם של בהמה.
"הנה" אמר לאישתו "עכשיו המים ירתחו. קחי את הנוד
הזה ושימי תחת הסינור שלך, וכשאומר כך וכך, עשי

את זה ואת זה.

והנה הכומר, מנהל בית הספר וראש העיירה באו מבעבעים כמו מים על גוש של סיד. "איזה תיש מכרת לנו?" הם זעקו ברגע שיכלו לנשום אחרי הריצה.

"את התיש השחור שלי" אמר יעקוב.

אבל ראה! הוא לא ממלא הוראות, לא עושה דבר שאומרים לו. הוא לא מביא יותר תועלת מאשר גלגל חמישי לעגלה. אז שיעקוב יחבוש את כובעו, כי הם

רוצים לקחת אותו לכלא.

"רגע" אמר יעקוב "האם אמרתם 'בקרן גדולה'

כשאמרתם לתיש לעשות כך או אחרת?"

לא, השותפים האלה לא אמרו דבר, כי יעקוב לא דיבר

כלל על כל קרן גדולה כשמכר להם את התיש.

"למה לא הזכרת לי?" שאל יעקוב לאישתו.

"לא חשבתי על כך" אמרה.

"לא חשבת? הה!" אמר.

"לא" אמרה.

"אז קחי זאת!" אמר יעקוב, הוציא סכין גדולה וחדה

ותקע אותה לתוך הנוד שתחת סינורה, כך שהדם התיז

החוצה ושתף את הכל.

"אוך!" קראה האישה, נפלה לארץ ושכבה בלי נוע,

כאילו היא מתה ולא איכפת לה יותר מהעולם.

שלושת השותפים המנוולים פתחו את פיהם כמו דגים

שהוציאו אותם מהמים. רק תראו! יעקוב הרג את

אישתו על לא כלום. וי! וי! איזה מזג חם יש לאיש הזה.

אבל עכשיו הוא הסתבך כהוגן וצריך להביא אותו לפני

שופט ולהעניש אותו.

"רגע, רגע" אמר יעקוב "עוד לא הכל אבוד. אולי הייתי

קצת פזיז אבל תכף נתקן הכל."

הוא הלך לפינת החדר והביא משם קרן קטנה מפח.

התקרב לראשה של אישתו שעל הארץ ותקע בקרן פעם

ופעמיים, והיא מיד התעטשה, והתיישבה שלמה ובריאה

כאילו כלום לא קרה.

הכומר, מנהל בית הספר וראש העיירה עוד לא ראו

פלא כזה מעולם. בוודאי, הם חייבים שתהיה להם קרן

פח כזו, וכמה רוצה יעקוב עבור הקרן?

לא, יעקוב לא רוצה להיפרד מהקרן עבור שום הון

שבעולם. ואז הם התחילו שוב במיקח וממכר ובסוף

שילמו ליעקוב עוד חמישים דולר והלכו עם הקרן

הקטנה, כשהם תוקעים בה כל אחד בתורו, במשך כל

הדרך.

הם חזרו הביתה ושם לפני הבית עמד התיש הקטן

באו השלושה לביתו של יעקוב, מתנשפים ומתנשמים
מהדרך. "רפ-רפ-רפ" דפקו בדלת, אבל יעקוב שם לא
היה, אלא רק אישתו.

וכרסם בדשא בתמימות.
"אא, אז אתה לא תעשה כלום בלי שאומרים לך 'בקרן
הגדולה'? אז קח את זה!" קרא הכומר ונתן לתיש מכות
במקל שלו, עד שזה נפל לארץ והוציא את נשמתו.
"הנה" אמר "הראיתי לך! עכשיו תנו לי את הקרן ונקים
אותו שוב."

טוב. הוא תקע ותקע עד שפניו נעשו אדומים כמו
דובדבן, אך התיש לא זז כלל. אז מנהל בית הספר לקח
את הקרן ותקע בתורו, אך לא הצליח יותר מהכומר.
בסוף ניסה גם ראש העיירה לתקוע, אך יכול היה לתקוע
כך מעל אבן עם אותה התוצאה.
ואז עלתה לראשם המחשבה ששוב רימו אותם. וי! איזה
כעס תקף אותם! אני רק יכול להיות שמח שלא הייתי
במקומו של יעקוב. "נביא אותו לכלא מיד" אמרו והלכו
שוב אל ביתו.

אבל יעקוב היה גם הפעם מוכן בשבילם. הוא לקח שני
סירים ומילא אותם בזפת, אבל למעלה פיזר מטבעות
כסף וזהב, כך שאילו הסתכלת לא היית רואה אלא את
מה שלמעלה. ואז הלך עם הסירים לחורשה שמאחורי
ביתו. שם בחורשה היה בור עמוק וסביבו צמחו שיחים,
צפופים כל כך שלא ניתן היה לראות את הבור.

יעקוב בבית? הם רוצים לסגור חשבון אתו.
או, האישה לא ידעה בדיוק איפה יעקוב, אבל היא

חושבת שהוא שם בחורשה שאחרי הבית. הוא אוסף
כסף.
מה? כסף צומח כל כך קרוב לביתו? זה הם מוכרחים
לראות, כי אם הכסף צומח כאן, מגיע גם להם חלק. והם
רצו מיד אל החורשה.
אכן, יעקוב היה שם בחורשה, ואפילו עם שני סירים
בידיו.
"הה, יעקוב! מה יש לך כאן?" קראו המנוולים.
"אא, לא כלום. רק שני סירים ישנים" ענה יעקוב.
אבל הם רצו להציץ לסירים האלה שהוא מחזיק בידיו,
אמרו.
"אתם יכולים להסתכל לתוך הסירים, אם רצונכם בכך"
אומר יעקוב "אבל אני מזהיר אותכם שהם מלאי זפת
ורק קצת כסף מפוזר למעלה."
כן, כן, הם מאמינים שזה רק זפת, אמרו, אבל הריח של
כסף עלה כבר באפם. כבר פעמיים רימה אותם יעקוב
והפעם הוא לא ירמה אותם. אז איפה הוא אסף את
הכספים, הם רצו לדעת.
"או" אומר יעקוב "זה לא אוכל להגיד לכם. אם אתם
רוצים כסף עליכם לחפש אותו בעצמכם. רק אל תלכו
שם איפה שהשיחים הצפופים, כי שם ישנו בור עמוק

ואתם עלולים ליפול פנימה."

כשהכומר, מנהל בית הספר וראש העיירה שמו זאת הם קרצו עין זה לזה. הם ידעו כבר כמה אפשר לבלוע מהגבינה הזו. הם רק יסתכלו על הבור המופלא, כי האמינו שהכסף טמון שם בין השיחים על בטוח. והם מיהרו דווקא למקום הזה. "תישאר כאן" אמר הכומר "אלך לראות האם באמת ישנו בור, כפי שיעקוב אמר". הוא חשב "אלך ואסוף מהכסף לעצמי, לפני שיבואו האחרים." הוא נכנס בין השיחים ו.. "פלומפ!" נפל פנימה, והנה הלך כבר מספר אחד.

הכומר לא חזר והאחרים התעצבנו "אלך לראות מה קורה" אמר מנהל בית הספר, שחשב לעצמו "זה שם ממלא את כיסיו בכסף, ולנו לא יישאר". הוא קפץ בין השיחים ו.. "פלומפ" הלך גם מספר שניים. ראש העיירה חיכה וחיכה. "איזה טיפש אני" אמר לעצמו בסוף "אני יושב כאן ולא עושה כלום כשהשניים שם ממלאים את כיסיהם בכסף וצוחקים ממני. לא ישאירו לי אלה כמה פרוטות."

ואכן גם הוא רץ לשיחים ונפל עם ראשו פנימה לתוך הבור העמוק, וכך נגמר גם מספר שלוש.

אינני יודע האם יעקוב עזר להם לצאת, אבל אם עזר, תהיו בטוחים שהבטיחו לו להפסיק עם הנוהגים הנבזים שלהם.

והחשבון אומר כי עדיף היה להם לקנות את החזיר במחיר שנדרש, כי בסוף הם שילמו עליו כפל כפליים. ויעקוב עם אישתו הטובה קיבלו מאה דולר, ואם לא הפכו אותם לתועלתם, אינני רוצה לשמוע עליהם יותר.